

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 711 /2014-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. novembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti ISOA spoločnosť s ručením obmedzeným Prešov v dodatočnej likvidácii, Tkáčska 2, Prešov, zastúpenej advokátom JUDr. Markom Radačovským, Žriedlová 3, Košice, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn. 26 Er 2640/2005 z 3. septembra 2012, uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 26 CoE 89/2013 z 5. novembra 2013 a konaním, ktoré im predchádzalo a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti ISOA spoločnosť s ručením obmedzeným Prešov v dodatočnej likvidácii **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. januára 2014 doručená sťažnosť spoločnosti ISOA spoločnosť s ručením obmedzeným Prešov v dodatočnej likvidácii (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“)

sp. zn. 26 Er 2640/2005 z 3. septembra 2012 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“), uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 26 CoE 89/2013 z 5. novembra 2013 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu“) a konaním, ktoré vydaniu napadnutých uznesení všeobecných súdov predchádzalo.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že obchodná spoločnosť ISOA spoločnosť s ručením obmedzeným Prešov bola zrušená uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1 K 421/96 z 25. januára 2000, ktorým bol zamietnutý návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka a následne bola obchodná spoločnosť vymazaná z obchodného registra k 5. aprílu 2004. Na základe uznesenia okresného súdu sp. zn. Sro 464/p z 8. októbra 2004 bola nariadená dodatočná likvidácia majetku obchodnej spoločnosti zisteného po výmaze spoločnosti z obchodného registra.

3. Z ústavnej sťažnosti ďalej vyplýva, že krajský súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu, ktorým tento súd schválil konečný rozvrh výtazku dražby nehnuteľností vo výlučnom vlastníctve sťažovateľky vedených Okresným úradom Prešov, katastrálny odbor, nachádzajúcich sa v katastrálnom území Malý Šariš, konanej 31. augusta 2008. Sťažovateľka sa domnieva, že postup okresného súdu a krajského súdu bol arbitrárny a porušenie označených základných práv podľa ústavy a dohovoru vidí v tom, že všeobecné súdy sa v napádaných rozhodnutiach nevysporiadali so skutočnosťou, že sťažovateľka nemôže byť nositeľom práv a povinností, a teda pre nedostatok pasívnej subjektivity nemôže byť ani účastníkom exekučného konania.

4. Sťažovateľka v tejto súvislosti uviedla:

«Na základe ustanovenia § 19 OSP spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti, inak len ten, komu ju zákon priznáva. Vo všetkých občianskoprávných konaniach majú spôsobilosť byť účastníkom konania tí, ktorí majú všeobecnú spôsobilosť mať práva a povinnosti podľa hmotného práva, teda všeobecnú hmotnoprávnu subjektivitu. Hmotnoprávnu spôsobilosť mať práva a povinnosti majú aj právnické osoby podľa § 18 OZ. Právnické osoby, ktoré sa zapisujú do obchodného alebo iného zákonom určeného registra, môžu nadobúdať práva a povinnosti odo dňa účinnosti zápisu do tohto registra, a teda nadobúdajú spôsobilosť byť účastníkom konania. Právnická

osoba zapísaná v obchodnom registri alebo inom zákonom určenom registri zaniká dňom výmazu z tohto registra, pokiaľ osobitné zákony neustanovujú inak, na základe čoho stráca svoje práva a povinnosti a aj spôsobilosť byť účastníkom konania.

Na základe vyššie uvedených skutočností, ako aj na základe výkladu § 75a Obchodného zákonníka má sťažovateľ zato, že obchodná spoločnosť ISOA spoločnosť s ručením obmedzeným Prešov, v dodatočnej likvidácii, ..., naposledy so sídlom v Prešove... nevznikla, pretože v dodatočnej likvidácii nebola zapísaná do Obchodného registra ani do iného zákonom určeného registra ako právnická osoba, nakoľko je v Obchodnom registri zapísaný len údaj o jej likvidátorovi a vymazal sa názov obchodnej spoločnosti a sídlo. Na základe týchto skutočností obchodná spoločnosť nenadobudla všeobecnú spôsobilosť mať práva a povinnosti a nemala ani spôsobilosť byť účastníkom konania na základe § 19 OSP. Sťažovateľ, je toho názoru, že ak súd rozhodne o dodatočnej likvidácii spoločnosti, neobnovuje sa tým všeobecná hmotnoprávna subjektivita zaniknutej spoločnosti, čo má v danom prípade za následok nedostatok spôsobilosti byť účastníkom konania a teda, je neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania. ...

Sťažovateľ je toho názoru, že na oboch súdoch došlo aj k nesprávnemu výkladu ust. § 75a Obch. zák. Dodatočná likvidácia sa odlišuje od „klasickej“ likvidácie predovšetkým tým, že likvidácia podľa § 70 a nasledovné Obch. zák. je likvidáciou spoločnosti, pri ktorej dochádza k likvidácii majetku existujúcej obchodnej spoločnosti, kým dodatočná likvidácia je likvidácia majetku, ktorý sa neviaže na žiadnu existujúcu spoločnosť. Na základe ust. § 75a Obch. zák. vymazaná spoločnosť v dodatočnej likvidácii znova nenadobúda svoju právnu subjektivitu, ale obnovujú sa len pohľadávky voči spoločnosti, ktoré nebolo možné uplatniť pre jej výmaz z Obchodného registra, pretože obchodná spoločnosť ako úpadca už zanikla. Takýto výklad nakoniec vyplýva aj zo samotnej dôvodovej správy k zák. č. 432/2004 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov a menia a dopĺňajú sa niektoré ďalšie zákony, kde je uvedené: „Po dodatočnom objavení majetku, ktorý patril zaniknutej spoločnosti, sa javí ako potrebné preklenúť doteraz existujúcu medzeru v právnej úprave formou „znovuoživenia“ pohľadávok zaniknutej spoločnosti v tej výške, v akej neboli uspokojené.“

Zo všetkých vyššie uvedených skutočností teda vyplýva, že od samého počiatku neexistovali zákonné podmienky pre vedenie exekučného konania a preto je nevyhnutné aj v tomto štádiu vhodným procesným spôsobom túto exekúciu zastaviť. Takýto postup konajúcich súdov je v danom prípade žiaduci, keďže v súlade s ust. 103 OSP je súd v ktoromkoľvek štádiu konania povinný skúmať, či sú splnené všetky zákonné podmienky konania, pričom neexistencia právnej subjektivity jedného z účastníkov konania jednoznačne bráni akémukoľvek súdnemu konaniu.»

5. Na základe uvedeného sťažovateľka v petite sťažnosti žiadala vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených základných práv podľa ústavy a dohovoru v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 26 Er 2640/2005 a v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 26 CoE 89/2013, zrušil napadnuté uznesenie okresného súdu a uznesenie krajského súdu, vrátil vec okresnému súdu na nové konanie a zaviazal okresný súd a krajský súd spoločne a nerozdielne na náhradu trov konania.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené

v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

10. V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

11. Pri prerokovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie označených základných práv a slobôd uznesením okresného súdu, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie ústavy limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov, a to tým spôsobom, že sťažovateľka má právo domáhať sa ochrany základných práv a slobôd na ústavnom súde iba v prípade, ak jej túto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Podstatou účinnej ochrany základných práv sťažovateľky je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý sťažovateľka využila vo vzťahu k základným právam a slobodám, porušenie ktorých sa namieta a ktorý jej umožňoval odstrániť stav, v ktorom vidí porušenie svojich základných práv a slobôd.

12. Ústavný súd vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, nemá právomoc preskúmať postup a rozhodnutie okresného súdu

ako súdu prvého stupňa, pretože jeho rozhodnutie preskúmal krajský súd v dôsledku odvolania sťažovateľky. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti (teda vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu) odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

13. Ústavný súd v ďalšom preskúmal možnosť porušenia základných a iných práv sťažovateľky uznesením krajského súdu.

14. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé prejednanie vecí podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavnému súdu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti (obdobne napr. II. ÚS 1/95, II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08). Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo záväznou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

15. Ústavný súd konštatuje, že námietky sťažovateľky uvedené v ústavnej sťažnosti sa prekrývajú s jej právnou argumentáciou uplatnenou v konaniach pred všeobecnými súdmi, pričom krajský súd sa v odôvodnení napadnutého vysporiadal s nimi v podstatnom takto:

«Podľa § 72a Obchodného zákonníka ak bola spoločnosť vymazaná z obchodného registra a ak sa zistí ďalší majetok spoločnosti, rozhodne súd na návrh štátneho orgánu,

bývalého štatutárneho orgánu, jeho člena alebo spoločníka, veriteľa, dlžníka alebo z vlastného podnetu o dodatočnej likvidácii majetku bývalej spoločnosti a vymenuje likvidátora. Na vymenovanie likvidátora sa nepoužijú ustanovenia § 71 ods. 1. Po právoplatnosti rozhodnutia súd zapíše likvidátora do obchodného registra. Na dodatočnú likvidáciu sa primerane použijú ustanovenia o likvidácii. Pohľadávky voči spoločnosti, ktoré nebolo možné uplatniť pre výmaz spoločnosti zrušenej bez právneho nástupcu z obchodného registra, sa rozhodnutím súdu o dodatočnej likvidácii obnovujú a možno ich uplatniť v rozsahu, v akom neboli uspokojené.

Z obsahu spisu, zo znenia príslušných ustanovení Obchodného zákonníka, ako aj z výpisu z Obchodného registra povinného nepochybne vyplýva, že ak dôjde k výmazu obchodnej spoločnosti z Obchodného registra a po tomto výmaze sa zistí majetok spoločnosti, rozhodne sa o jej dodatočnej likvidácii. Príslušný súd tak nariadi zápis tejto obchodnej spoločnosti s dovetkom „v dodatočnej likvidácii“ do Obchodného registra a je ustanovený likvidátor. Je preto nepochybné, na vykonávanie úkonov súvisiacich s vysporiadaním zisteného majetku, či uspokojovaní prípadných veriteľov, musí takýto subjekt disponovať právnou subjektivitou. Aj keď je takejto spoločnosti ustanovený likvidátor, ktorý koná v jej mene, je nepochybné, že ten nemôže konať v mene neexistujúcej spoločnosti. Nie je možné preto pri svedčiť odvolateľovi, likvidátorovi povinného, že subjekt v likvidácii nedisponuje právnou subjektivitou a že exekučné konanie vedené proti majetku povinného je vedené v rozpore so zákonom proti neexistujúcemu subjektu.»

16. Účelom likvidácie je usporiadanie majetku obchodnej spoločnosti v súvislosti s jej zánikom bez právneho nástupcu tak, aby boli uspokojení veritelia spoločnosti a zostávajúci majetok (likvidačný zostatok) sa rozdelil spoločníkom. Právna úprava tohto inštitútu obsiahnutá v § 70 až § 75 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“) bola doplnená následnými novelizáciami o ustanovenie § 75a Obchodného zákonníka, zmyslom ktorého je zabezpečiť usporiadanie majetku aj zaniknutej obchodnej spoločnosti, a to v prípade opomenutia alebo nezahrnutia majetku likvidátorom z akéhokoľvek i neúmyselného dôvodu.

17. Podľa § 75a Obchodného zákonníka ak bola spoločnosť vymazaná z obchodného registra a ak sa zistí ďalší majetok spoločnosti, rozhodne súd na návrh štátneho orgánu,

bývalého štatutárneho orgánu, jeho člena alebo spoločníka, veriteľa, dlžníka alebo z vlastného podnetu o dodatočnej likvidácii majetku bývalej spoločnosti a vymenuje likvidátora. Na vymenovanie likvidátora sa nepoužijú ustanovenia § 71 ods. 1. Po právoplatnosti rozhodnutia súd zapíše likvidátora do obchodného registra. Na dodatočnú likvidáciu sa primerane použijú ustanovenia o likvidácii. Pohľadávky proti spoločnosti, ktoré nebolo možné uplatniť pre výmaz spoločnosti zrušenej bez právneho nástupcu z obchodného registra, sa rozhodnutím súdu o dodatočnej likvidácii obnovujú a možno ich uplatniť v rozsahu, v akom neboli uspokojené.

18. Podľa § 72 Obchodného zákonníka likvidátor robí v mene spoločnosti len úkony smerujúce k likvidácii spoločnosti. Pri výkone tejto pôsobnosti plní záväzky spoločnosti, uplatňuje pohľadávky a prijíma plnenia, zastupuje spoločnosť pred súdmi a inými orgánmi, uzaviera zmiery a dohody o zmene a zániku práv a záväzkov. Nové zmluvy môže uzavierať len v súvislosti s ukončením nevybavených obchodov.

19. Podstatu sťažnosti tvorí právne posúdenie, či nariadenie dodatočnej likvidácie vedie k obnove právnej subjektivity pôvodnej obchodnej spoločnosti alebo či ide len o osobitnú majetkovú podstatu (masu) pod správou dodatočného likvidátora, ktorý s ňou nakladá pod vlastnou právnou subjektivitou. Okresný súd aj odvolací krajský súd zjavne vychádzali z prv uvedeného právneho názoru o obnovení právnej subjektivity, keďže ju po nariadení dodatočnej likvidácie viedli ako povinnú v predmetnom exekučnom konaní.

20. Ústavný súd sa predmetnou otázkou už zaoberal vo svojich skorších rozhodnutiach (vo vzťahu k možnosti podať dovolanie) a vyslovil názor, že zápis dodatočnej likvidácie do obchodného registra má za následok obnovenie právnej subjektivity (IV. ÚS 479/2011), resp. že zánikom súkromnoprávnej subjektivity nezaniká nevyhnutne aj spôsobilosť byť účastníkom konania, a teda procesnoprávnu subjektivitu (pre určitý druh konaní) možno posudzovať oddelene od hmotnoprávnej právnej subjektivity (II. ÚS 414/2014). Naznačené ústavnoprávne relevantné úvahy indikujú ústavnú konformnosť postupu všeobecných súdov v napádaných konaniach (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 215/2007 z 29. januára 2008).

21. Ústavný súd v súlade s už vyslovenými závermi ďalej uvádza, že povolenie dodatočnej likvidácie obchodnej spoločnosti neznamená plnohodnotné obnovenie právnej subjektivity, avšak na strane druhej absolútne potieranie procesnoprávnej subjektivity by malo za následok stratu zmyslu zákonného ukotvenia dodatočnej likvidácie, ktorým je jednak ochrana veriteľov pri uspokojovaní ich pohľadávok z dodatočne zisteného majetku spoločnosti a napokon aj ochrana majetkových práv samotných spoločníkov spoločnosti pri delení likvidačného zostatku. Likvidátor pritom robí v mene spoločnosti len úkony smerujúce k likvidácii spoločnosti v rozsahu dikcie § 72 Obchodného zákonníka. Pri posudzovaní obnovy právnej procesnoprávnej subjektivity je tak determinantom účel dodatočnej likvidácie. Exekučné konania, ktorých cieľom je vymôcť judikovanú pohľadávku veriteľa, rozhodne možno považovať do rozsahu úkonov, ktoré smerujú k likvidácii spoločnosti a sú v súlade s účelom dodatočnej likvidácie.

22. Nad rámec uvedeného ústavný súd dopĺňa, že pokiaľ by sa mal bezvýhradne stotožniť s argumentáciou sťažovateľky, že dodatočnou likvidáciou sa obnovujú len pohľadávky veriteľov, avšak za žiadnych okolností a v žiadnom prípade nie právna subjektivita, potom logickým dôsledkom by muselo byť odmietnutie jej sťažnosti kvôli nedostatku jej spôsobilosti byť účastníkom konania pred ústavným súdom. Takýto postup by však znamenal odmietnutie spravodlivosti.

23. Ústavný súd vzhľadom na už uvedené nemá dôvod zasahovať do záverov krajského súdu. Ústavný súd k tomu ďalej poznamenáva, že základné právo na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie garantované ústavou a dohovorom neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho ani účelovo chápať tak, že jeho naplnením je vyhovieť všetkým návrhom účastníka konania (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96).

24. O arbitrárnosti a svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu právny výklad krajského súdu tieto znaky nevykazuje, a preto ústavný súd dospel k záveru, že k porušeniu sťažovateľkou označeného základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru nedošlo.

25. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05). Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je teda absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. O taký prípad išlo aj v prejednávanej veci, preto ústavný súd z už uvedených dôvodov považuje sťažnosť za zjavne neopodstatnenú.

26. Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti, tak ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

27. Keďže sťažnosť bola odmietnutá pre jej zjavnú neopodstatnenosť, ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky, ktoré sú viazané na skutočnosť, že sťažnosti bude vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2014